

LA TOMASA

SETMANARI CATALÀ

FESTIU IL·LUSTRAT Y LITERARI

10 CENTIMS lo número per tot arreu

DIRECTORS:

LITERARI

ARTÍSTICH

SIMON ALSINA Y CLOS

RAMON ESCALER

Preu de subscripció 2 R^s al mes.

REDACCIÓ: Lleona 4 últim

Lit. J. Sivilla

D. J. ANSELM CLAVÉ

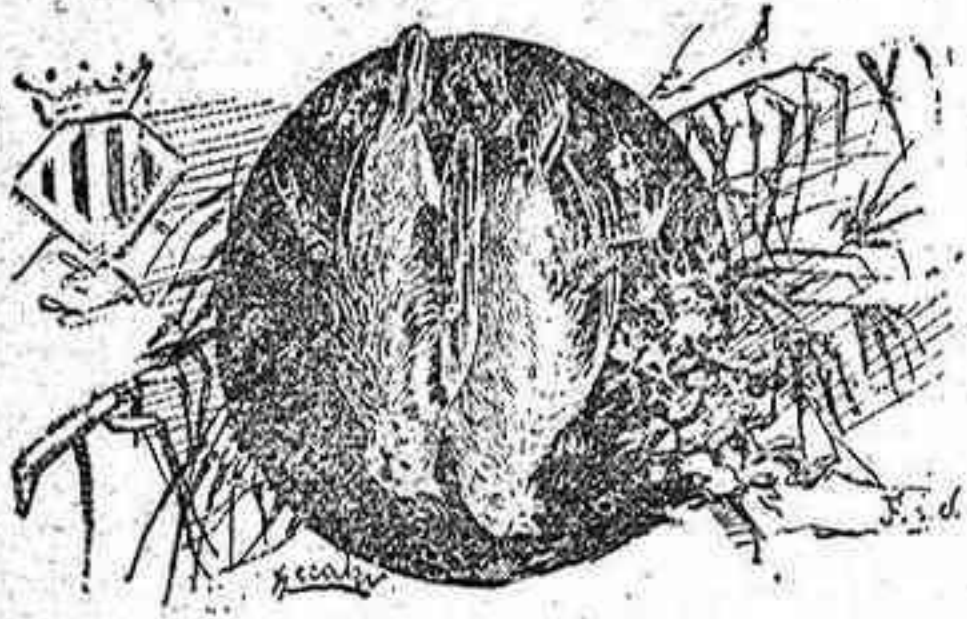
Tan per esser avuy la diada en que 'ls vius nos recordém dels morts, com per haverse per fi acabat lo monument que Barcelona li dedica, pera perpetuar sa memoria, publiqué avuy lo retrato del preclar fill de Catalunya quals cants alegran nostras festas mes populars.

Com en la bonica poesia de nostre benvolgut amich en Manuel Ribot y Serra, ja 's descriu la personalitat y la may prou ben ponderada obra de Clavé, sols donarém aqui los dos datos mes importants de nostre músich-poeta, fundador de las Societats Corals á Catalunya.

Clavé nasque en 21 Abril de 1824 y morí en 24 de Febrer de 1874. Fill del poble, tota sa activitat la empleá pera la regeneració pel mateix y si ho conseguí, ben clar ho diu lo testimoni de

gratitut que la capital catalana li dedica ab l'obra d'art aixecada en mitj de la Rambla de Catalunya.

A CLAVÉ

¿Qui com tú? Ningú; la historia ton nom serva en lletres d'or, y ab inmutigable llor cobreix ta testa la gloria. Ab goig servan ta memoria los obrers regenerats que, per ta idea impulsats, tota ta vida 't seguiren, y aprés de ta mort compliren y compleixen tos llegats.

En humil bressol, del món vejéres la llum hermosa, y la Inspiració joyosa petonejà ton pur front. Un ample y bell horitsont davant tos ulls estenia, lo flam del geni encenia en ton front son bés d'amor, y feya naixe en ton cor desconeguda armonia.

Aixecares ab fé 'l vol entonant cansó galana, y la terra catalana vejé en tu son rossinyol. Son escalf va darte 'l sol, son bel lo petit anyell, las costums son esprit bell y las fonts sa melodia; cada roca una armonia y una cansó cada aucell.

Ton potent geni arrencá de nostra terra estimada una música oblidada que á ton crit se despertá. *Queixas d'amor* vas cantá ab sa melodia suau, y mes tart, ab accent brau, las costums de nostra terra, las grans gestas de la guerra y las glorias de la pau.

Despertá l' admiració de ton poble aytal prohesa, y al crit d' *avant*, de ta empresa arborares lo penó. A ton crit de *pau y unió* respongué l' obrer honrat, y es que veyá ab goig molt grat qu' un pervindre li sonreya, es que l' Art per tu li deya: *Jo soch la Fraternitat*.

A ton entorn tots vingueren, ta noble idea aclamaren, y units tos chors entonaren y en foch d' amor s' encengueren.

Del mon l' aplauso obtingueren rendint á ton art tribut, y l' obrer reconegut te benehía al cantar sentint en son cor brollar un plaher desconegut.

Y ab més fé entorn teu venia y tos bells cants entonava, y més tothom l' admirava y més tothom l' aplaudia. Y son cor per l' art sentia lo que sentia ton cor, y seguinte ab més ardor ab veneració 't mirava, y cantava... y quan cantava fins de goig vessava plor.

Com l' aygla real volares, sens escoltar la cridoria dels qu' envejavan ta gloria, y allí 'hont volgueres pujares. Ab ton geni ardit lograves realisar tos somnis d' or, quan ab incansable ardor *Gratitut...* tu vares dir, y ab ton accent vas unir *cent pobles en un sol chor*.

Si prová l' enveja ayrada de ferir la gloria teva, vejé la sageta seva en son propi cor clavada. Ab ella lluyta empenyada vas sostindre cós á cós, y, lluytant sense repós, d' aquell combat insegú lo *Sant Jordi* fores tu y ella lo *drach* verinós.

A la fi la gloria noble t' ha cenyit son florit llor donante lo ver amor y la admiració del poble. Astre de gloria més doble llú encare en ton horitsont, y es que avuy tas obras son per fills dignes continuadas y tas concepcions preuhadas son l' admiració del mon.

En va la Mort sens pietat, de ta gloria engelosida, tallá lo fil de ta vida tement ta immortalitat. Vius; y la posteritat cantarà sempre á ta gloria sens que may de sa memoria esborrar pugá 'l nom teu, y en sas fullas de més preu hi escriurá *Clavé* l' historia.

MANUEL RIBOT Y SERRA

Sabadell, 1381.

MORTS

¿De qué parlarém avuy sino de morts?

La diada s' ho porta y no 'ns podém sustraure á la influencia que en los presents instantos sobre nosaltres pesa. ¡Y tant pesanta com es!

A casa tinch una munió de facturas que fa feredat: me costan mes caminadas que viatjes las jardine-ras á la Exposició y no 'n puch treure res.

¿Vosté facturas? preguntará algú ab estranyesa sorprés de que un escriptor s' embranqui en tals negocis.

Sí, senyors: facturas. Ne tinch una d' un sonet que l' any passat una viuda tendra 'm feu escriure pera *Su querido esposo—Recuerdo eterno* y 'l recort etern ab lo que veig será per mi que no puch cobrar los versos, puig ella ja no 's recorda ni del espós ni del poeta y segons m' han dit se 'n ha anat al altre mon ab un capitá d' infantaría que va pujar matant republicans.

Ne tinch una altra d' un *Epitafi* que m' ha surtit un idem, ja que canta las tristesas d' un nebot que va arreplegar la herencia d' un oncle que avuy ja se l' ha gastada entre la *Alegría* y 'l *Palacio de Cristal*.

Y aixís aniria apuntant morts.

*
**

L' any passat en tal dia com avuy me passejava per lo cementiri divertintme llegint las poesías fúnebres y las inscripcions mortuorias que 's troban á dojo per aquellas fileras de nitxos que fan semblar interminables las parets que 'ls contenen.

Arañó

á

su mujer

deya una corona, que debia dedicarla un marit á sa muller.

A mi querido querido deya uua altra.

A mis

mujeres

escrigué un bon cristiá, 'm consta, apesar que sembli moro á qui no sá piga que era un viudo.

Allí hi veyá un pensament marcit: mes enllá una corona mustigada: ensá una llantia ab una xinxeta que acabava l' oli... tot estava en carácter.

De prompte sento uns grans crits; m' hi acostó ab prou travalls pera enquibirme á primera fila del grupo que s' havia format.

—¿Qué es aixó?

—¡Un mort! me contestan.

—Bona oportunitat de morir-se en tal dia y en tal lloch. Al capde-vall era un sastre que movia un es-cándol á un que li havia estafat un vestit.

* * *

Enguany també n' hi haurá molts de morts.

Com per exemple:

Lo discurs de 'n Cánovas.

La recepció que fassin á Romero Robledo.

Aquell assumpto dels carros de ví entrats de frau per sota Mont-juich.

La urbanisació del carrer del Par-lament.

L' hotel internacional.

Etc., etc., etc.

* * *

No fa gayres dias vaig asseurem al café pera pèndren. Hi havia una tassa ab residuos del líquit aromá-tich, una cullereta al costat y una copa mitj plena d' aygua.

Al acostarse 'l mosso exclama:

—¡Ay! ¡ay! Se 'n ha anat sense pagar!

Vetaquí un mort.

* * *

Mes enllá veig á un conegut que tenia 'l servey al davant.

—¡Ola! ¿qué tal?

—Be y tú?

—Perfectament.

—¿Que fas aquí?

—Vetlo á un mort.

—¿Com s' entén?

—Que hi entrat á pendre café cregut de trobar á algú que me 'l pagaria, perque no porto cap cén-tim. Fa duas horas que soch aquí y encara no ha vingut ningú á al-sar aquest difunt de cos present.

* * *

En fi, si ho consideran be á cada pas podén trobar morts y alguns fan de molt mal arplegar.

¡Y son tants los que hi carregan ab lo mort!

¡VIVA LA IGUALTAT!

I

Me 'n recordo com si ho vey-a cuan van du 'l Rey á enterrar; detrás d' ell lo poble reya tót fent forsas per plorar.

¡Quin trastorn en la comarca!
¡Cuantas missas se van dí!.....
Poch més tart qu' al vell monarca
vaig fé 'l clot al séu butxi.

Jo vos he donat
la mateixa terra;
jo vos he colgat
¡Viva la Igualtat!

II

L' Arquebisbe qu' imperava
desde espléndit sitial
y á capritxo disposava
del mateix poder real;

Com á tants vaig enterrarlo,
ni 'm recorda en quin indret...
Al costat d' hont vaig colgarlo
vaig colgarhi un mort de fret.

Jo vos he donat
la mateixa terra;
jo vos he colgat
¡Viva la Igualtat!

III

Lo Doctor ple de ciencia,
font de vida y de salut,
aquell pou de sapiència,
va morir com tót nascut.

Mólts avuy encar onvejan
sas virtuts omnipotents...
Aquets ninxos que 'l rodejan
són lo llit de 'ls séus clients.

Jo vos he donat
la mateixa terra;
jo vos he colgat
¡Viva la Igualtat!

IV

Un ministre aquí descansa
y un cessant lo té al capsal
que visqué de la esperansa
d' entregarli un memorial.

Tóts dós junts fan antessala
y ara esperan pacientment
que 'l euch blanch qu' en ells s' instala
los despatxi l' expedient.

Jo vos he donat
la mateixa terra;
jo vos he colgat
¡Viva la Igualtat!

V

Cavant fossas mil vegadas
trech de terra barrejats,
ja coronas rovelladas,
ja caps llisos y coreats.

Jo he buscat sempre fins are
de quin cap han degut sé
pero no hi trobat encare
qu' á cap testa vingan bé.

Jo vos he donat
la mateixa terra;
jo vos he colgat
¡Viva la Igualtat!

APELES MESTRES

LO QUE DIUHEN LOS SEPULCROS

¡Gloria, superbia, honors, fama y riquesas,

florida juventut, gracia, hermosura!
serviu al trist mortal sols de disfresas
que 's pudreixen en fosca sepultura.
Si tos passos vers Dèu germá no endresas
com mes altívol sigas d' estatura,
sabrás del llamp del Cel la omnipotencia
com converteix en pols ta indiferencia.

Passéjat per eix bosch ó cementiri,
pregunta als marbres lo que ne 's la vida
y 't dirán muts que dura lo que un lliri...
que sols á la virtut lo temps no mida,
que lo demés del mon es un delíri
que 'l mussol entristeix en la verneda
y l' idili de foch com glas refreda.

Fes tu com lo xiprer que mira enlaire,
no imites al desmay que veis la terra
sas brancas tors, y com lo nen ploraire
que 's revolca tossut, prompte desterra
l' orgull del cap que d' opi fa l' anflaire,
y al mon, dimoni y carn declara guerra
y al ser Angel d' amor, Sol de victoria,
del Jutge Etern pregonarás la Gloria.

Si diuhen aixó 'ls sepulcres,
exclama un jove de cara
joliua com primavera,
lo cementiri m' agrada
que de nit hi cante 'l *cisne*
com en la vall solitaria;
y bosch ahont l' ivern hi regne
y llamps y trons amenassen,
que brame fort la tempesta,
que fins al Cel la mar s' alse
y que s' enfonze la terra
dins la mar enmortallada....
Jo invensible com las rocas
ó códuls que d' un cim baixan
y encara que 'l Cel caiguera
tampoch aixó m' espantara
puig ¿que val tota la vida
si son morts quins estimavam?

¿Que de la vida es lo somni?
Es un llamp per sa durada,
lo cálzer de flor hermosa
que floreix al trench del alba
y al arriyar 'l capvespre
es marcida y desfullada;
abisme ple de tenebras,
vuit voltat sols de fantasmas,
sos encants son amarguras
y plors ne son sas riallas;
esperansa dels enganys
y sa fruyta ben amarga,
del peregrí 'l desespero,
del náufrech nau estellada
que s' enfonza dins l' abisme
del mar inmens de las llágrimas,
l' eternal patir ab vida
y mori encara ab recansa!

—¿Estás mort gaire á la vora?
—Ni un suspir... ni una alenada...
¿Qu' es la mort esgarrifosa?
la llibertadora humana,
lo llas qu' estret ab Dèu lligans
nostra derrera esperansa,
l' Océa de las dolsuras
y d' amor divi la palma.

PERE GUÉLL FORMENT.

Barcelona 23 Agost 1888.

LO JUDICI FINAL

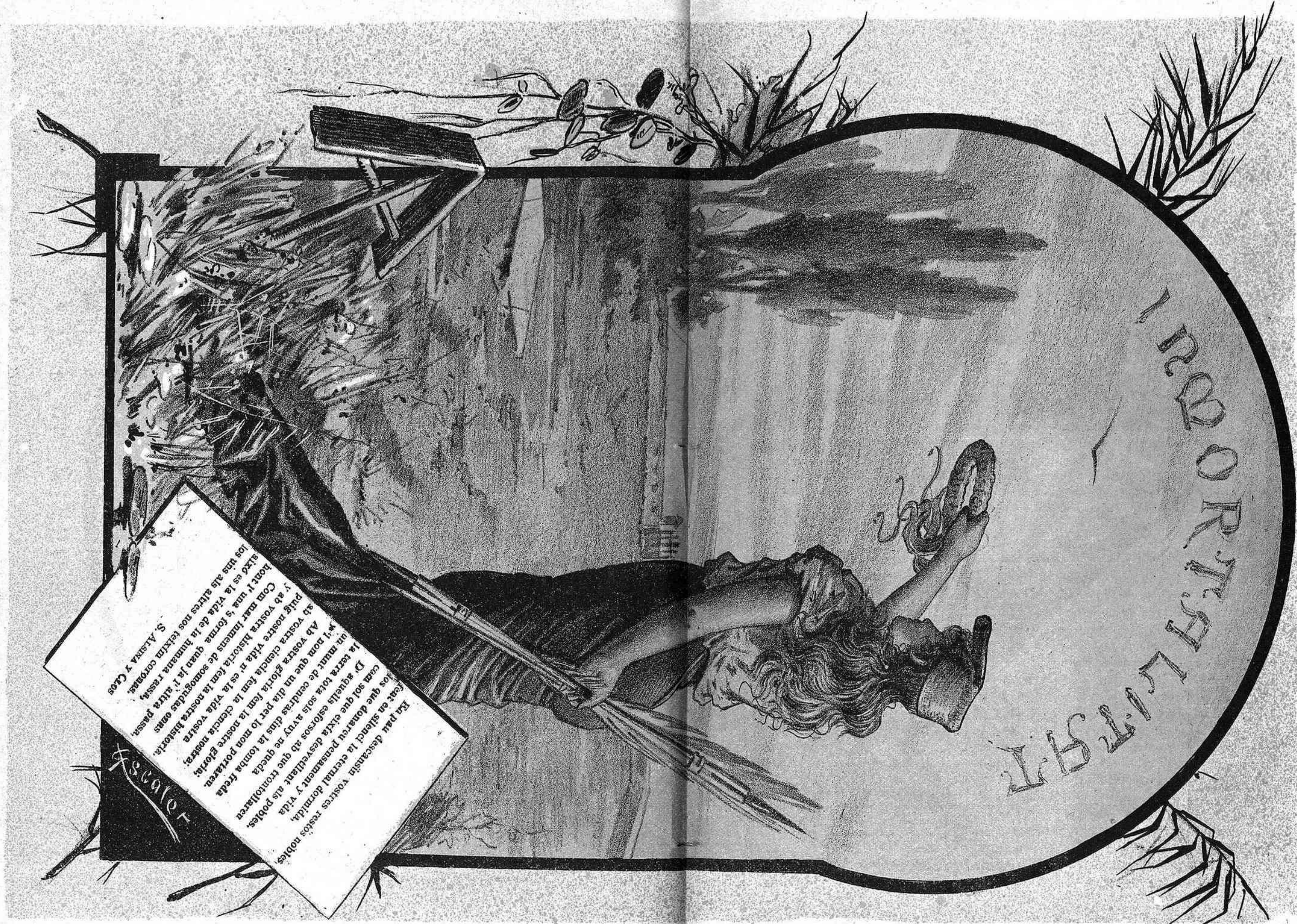
No sé com fou ni de quina ma-nera, pero es la veritat que conduit pel Sr. *Porvenir*, vaig trobar-me en una inmensa planuria que 'm va fer molta pér, perque pèl conjunt que presentava vaig cerciorarme de que alló no era mes qu' un cemen-tiri. Pero ¡quin comentiri! Gran-diós. No sé com dilshi... mes de 500 ó 600 vegadas molt mes gran que l' Exposició.

DIÀ DE DEFUNTS

RECORDIJA LA SGA

En pau descanstiu vostres restos nobles
fent en silenci la eternal dormida.
Cada sol que eixca desvetillant als pobles
D' aquells esforços ab que tronollaren
un munt de cendres d'uns dies que queda
a l' nom que un dia per lo mon portaren.
Ab vostra ciencia fem la nostra gloria;
y ab vostra gloria fem la nostra historia.
Com mar immens de somogidas ones
hont i una s forma de la humana rassa,
això es la vida de la humana rassa,
los vris als altes nos teixim corona.
S. Alama y Cas

1968

—Escolta,—va dir-me el Sr. *Porvenir*,—jo com a profeta y vaticinador, he volgut que tu vegessis avans que qualsevol altre persona, lo mateix que té de passar lo dia del judici final. T' he portat aquí ab aquesta idea y are 't farás cárrech de lo que 's prepara pera vosaltres quan Deu tindrà a bé disposarho. Aquest cementiri que veus al teu devant no es mes qu' un gran panorama, fidel retrato de lo que t' he dit. Mira bé y observa que jo me 'n vaig per altres assumptos que 'm cridan...

—Pero...

—Pero que.

—¡Tinch pór!...

—Cobart; no t' espantis; qualsevol cosa que se 't ofereixi no tens mes que cridar al qui tu vulguis. Al sereno... al sepulterer per exemple. M' en vaig.

Al restar sol en aquell mar de creus y tombas va semblarme que la foscor se 'm menjava y que dintre 'l cor hi tenia un gel mes fret que 'l de las llosas. Perdía 'l mon de vista, y 'm semblava que la terra s' engrandia per ferme mes petit y confondrem en aquell vall inmens de cadavres al principi invisibles pera mí...

Lo só d' una corneta vá treurem de la méva preocupació.

Miro al espay y veig una ratlla blanca, que al arribar a la terra ha resultat ser un ángel. Porta a la má una trompeta del tamany d' aquellas de l' Aida ó cosa aixís, y després aplicantsela als llabis, deixa anar dos notas més que fan trontollar tot lo cementiri.

¡Válgam Deu quin xirigall! Las tombas se destapan ab gran estruendo y treuen lo cap (no 'l nas, perque no 'n tenen) uns quants esqueletos que miran al seu voltant, fan un badall, y després d' estirarse surten de las capsas embolicats ab un llenzol. Algunas calaveras se saludan; otras se donan la má, y acababan després d' una petita ceremonia, per anar a despertar als demés que no han sentit lo soroll.

—Ep, mestre, que ja son las...

(La hora no la vaig entendre).

—¡Ja 'ns han vingut a avisar?
—contesta 'l de la caixa de mal humor.

Un reflament de corneta fá alzar a tots los demés morts una mica perresosos.

¡Quina barrila! ¡Ni a la Plassa de toros!...

Tothom crida. Los uns de pór al pensar que 'ls seus pecats serán sentits per tot l' univers y que tindrán de tornarse per aquest motiu mes rojos qu' un pebrot madú; 'ls altres de satisfacció recordant que tenen d' anar pels seus mérits a gosar la ditxa eterna, y 'ls altres de... no se de qué...

—La meva xicota, ¿ahont es?
—crida un enamorat jovenet.

—Escolta,—li contesta un jayo vejentlo tan aixerit,—voldrias deixar-me unas quantas costellas de las tévas per ferme una mica presentable en aquestos moments solemnes. ¡Son tan vellas las mévas!

—¡Donchs y jo?

—Ja te 'n donaré de las mévas, y no será tan notat lo meu mal.

Lo jove se 'l treu del devant ab un rebufó y el vell refunfunya no sé qué.

Tothom comensa a fugir del cementiri y sols se veuen a la claror de la lluna alguns deudors que fugen dels *inglesos* y s' amagan darretra dels *xiprés*.

—Ep, socio,—diu lo sepulterer dirigintse a un d' aquells qu' está fent lo sonso,—¿que no veyeu que tothom es fóra? ¿Qué hi feu aquí? Correu ó sino fereu tart.

Lo *socio* veyentse obligat a correr, s' aguanta las costellas per no perdren cap en sa correguda.

Per l' espay encara se sentan las veus dels marits, senyoras, advocats, militars, polítichs, (sobre tot aquestos últims) etc., etc.

—Are sentirem las picardías del govern,—crida un infelís trevallador tractant de posarse bé una clavícula que no sap de quina part del cos li ha caigut.—Are sabrem la veritat de tot, punt per punt.

—Ja ho veurás com jo tenia rahó de sospitar del teu cosí. En breu sentirás per boca del jutje, que no eran infundats mos recels. ¡Ah, Agneta, Agneta! Com se tornarán de color de nas d' hivern aviat aquestas galtas.

Ja tothom va allunyantse, y sols se veu una massa de gent qu' estén

los brassos y corre per poguer arribar lo primé al lloch 'hont se trova 'l tribunal qu' ha de jutjar las faltas dels pecadors.

Jo també voldria anar ab ells. ¡Si tingués qui m' hi acompanyés! Ah! calla.

—¡Sepulterer! ¡¡Sepulterer!!...

Al despertarme y obrir los ulls esporuguit per donarme compte de ma verdadera situació, 'm trobo ab la meva sogra plantada al mitj del meu quarto.

GIL DROLA

MON TESTAMENT

A mon ben-volgut amich

Domingo Barnola

Desd' aquest llit de rajolas que 'm reté pres per la mort, vull testar y ab mon dret propi disposar vull de mon cós.

Senteuvos los testimonis a terra qu' es bon escó; y amagant vostres riallas fingiu per forsa algun plor.

Vosaltres, aquells que os deya amichs meus, a mon entorn esteu drets, puig las cadiras com no 'n tinch, no sé are ahont son.

Tu amich meu, de la infantesa quedas hereu de mon dot, que ni sols lo d' en Comellas podrá ser, puig que so un hom.

Guardarás ma calavera que es lo únich que te mon cós puig sense pell m' han deixat arnas, governs y dentors.

Lo meu cervell te 'l cedeixo perque el fósfre qu' ell enclou te serveixi de xinxeta cuan al llit vagis bo y fosch.

Pren després de mon cadavre la llengua, que sempre fou la mes crudel enemiga que m' ha venut tants de cops.

Fes l' ús que 't sembli mes propi de mon ventrell cuasi nou; no coneix altres fatigas que las d' algun qu' altre *arrós*.

Tinch un ull no mes, te 'l dono qu' es mellor que un ull de bou y veyas si algú te 'l compra y 't dona per l' ull quelcom.

Ja saps que 'l meu nas es digne d' anar a la Exposició: si per lo estrany te 'l premian vente 'l premi y pren un *xop*.

Profundisa ma corpenta y si hi trovas algun tros que no hagi cremat en vida, fesne tu incineració;

puig no ignoras que la *crema* de convents, de llet y ous,

majorment la de 'ls cadavres sempre ha sigut lo meu goig.

Ademés, si aixís faig cendras perquè útil siga algun cop pren ab aygua un bany de camas que 't treurà los mals humors.

Després ne fas un llexiu per rentar (si ho creus mellor) la dentadura que porto y la vens á en Bergeron.

Tot aixó es cuant puch donarte, que si ho miras segons com podrà servirte algun dia, puig te servirà... d' estorb.

Tant sols lo meu cor no 't dono puig aquest pertany tot sol á l' humanitat entera que l' ha malmés de debó.

No és meu lo cor, no puch darte 'l es del mon, puig lo meu cor no ha sigut may altre cosa que lo que ha volgut lo mon.

Dona 'l donchs al mon que 'l guardi en paga de sos favors, que si el cor es bó ó dolent es lo que 's mereix lo mon

ENRICH XARAU

Ab la visita del Sr. Castelar, lo divendres passat al Teatro Romea, la societat Cervantes va tenir un lle- no com pochs se 'n hagín vist.

Aixó no es dir que las altres funcions deixin d' estar concorregudas. Al contrari.

Pro aquell dia lo Sr. Martorell se va tirar un pleno sense jugar al quinto. Siga l' enhorabona.

Plats del dia.

Lo millonari D. Manel Girona dona un banquet en honor á...

Lo banquer Sr. Arnús, en obsequi á... dona un altre xeflis.

Lo Sr. Rius y Tauler en commemoració de... un altre tech...

L' excelentíssim Ajuntament per celebrar la arribada de... fartanera que te crió.

Primera pedra... tech.

Ultima pedra... tech.

Y tech per aquí y tech per allí que si 'ls sumém donará lo següent resultat.

Massa farts, massa farts!...

Dit lo anterior se m' acut lo següent:

En lloch de las quatre barras en nostre escut, s' hi poden posar quatre llonsas de la mitjana.

Suposo á vostés, ja enterats de lo de Saragossa.

Vull dir, dels xiuletets dedicats á n' en Cánovas.

Ab tal motiu deya un, l' altre dia:

—Si á mí 'm treguessen lo vot faria lo mateix; treuria 'l xiulet.

Llegeixo en un periódich, que:

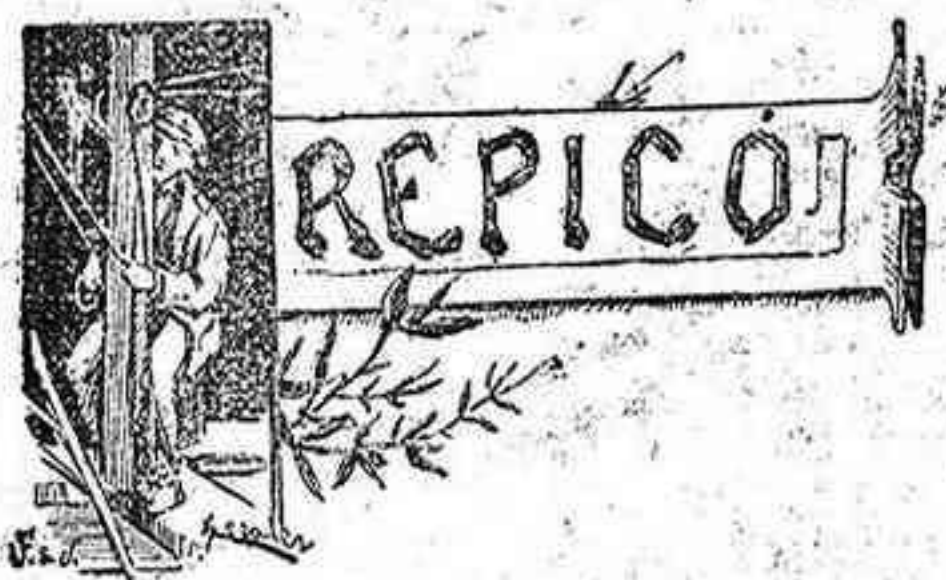
L' Ajuntament de Badalona ha acordat pendre sis bitllets de la rifa de la Exposició Universal.

Devant noticia tal, oh companys nostres! després d' haver dinat menjaré postres.

MADRIGAL

De blancas rosas un rosér tenia en un test del balcó la Rosalia; un jorn, de boi. matí quan lo regava s' adoná que una cuca babejava las verdas fullas que 'l brancám lluhia: indignada molt mes que temerosa semblant esquitj de serp llensá 's proposa del semi paradís que fá sa ditxa, mes ¡ay! ab las arestas de las brancas vá ferirse las mans per sa desdixta: mes tacant ab sa sanch tendras poncellas, no ha donat lo rosér mes rosas blancas: las rosas que are esclatan son vermellas; y aixó á la Rosalia te entristida que lluhint tal color recordan ellas lo ¡ay! primer que ha llensat en eixa vida.

B. TORRENS Y BOLART

En una botiga que venen coronas hi entra un senyor demanantne una de usada.

—Es pera la meva dona que ja era viuda de dos marits.

Un altre va agafantne y probant-selas. Al véureho n' hi treuen de grans y de petites.

—No, no, diu ell: m' ha de venir be á mí, porque 'l difunt tenia 'l cap igual que 'l meu.

—Deu los quart. A veure la corona mes bona que tinguin!

—Vegi, si es servida.

—Ja es la millor?

—Si, senyora. Es la de mes preu.

—Be, aixó no hi fa res. Aquesta me la deixarán pera ensenyarla al malalt que la vol veure avans de morir. Després ja 'ls la tornaré, comprantne una de las mes baratas. La cuestió es donar gust al pobre pera que 's mori content.

—Tindrian una corona de dos metros de diámetro?

—D' aquesta mida, no senyora, no 'n trobará pas.

—Donchs me l' haurán de fer, porque es pera dur al meu marit que 'l va aixafar lo carro que manava y vaig prometre durli una corona de la grandaria de la roda que li passá per damunt.

EPITAFIS

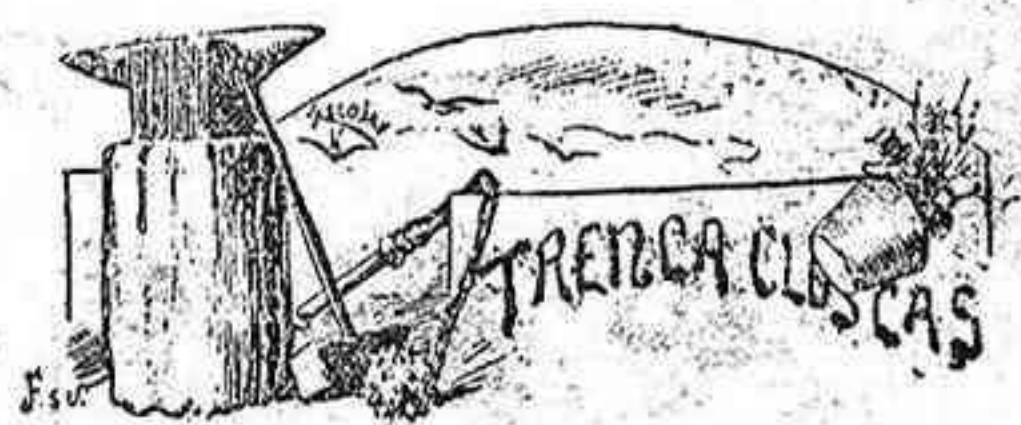
Á UN DOMADOR DE FIERAS

Aquí un domador reposa; fa set anys que 's va casar, y no sapigué domar en tan temps la seva esposa.

LLUIS SALVADOR

Descansa aquí la Sabinas, era dona de profit; mes va morir d' un enfit que 's va fer d' ous y sardinas.

Descansa aquí un espanyol qu' era sabaté afamat; va morir mitj corsecat de tant estirá 'l nyinyol.

MUDANSA - EPITAFI

A dintre d' aquest tot negre tot un pobre sabater que Total Capgros, se deya, natural de Santander.

La desgracia va ser gran, puig va aná á la Exposició y al ser á la tot central va agafarli un tremoló.

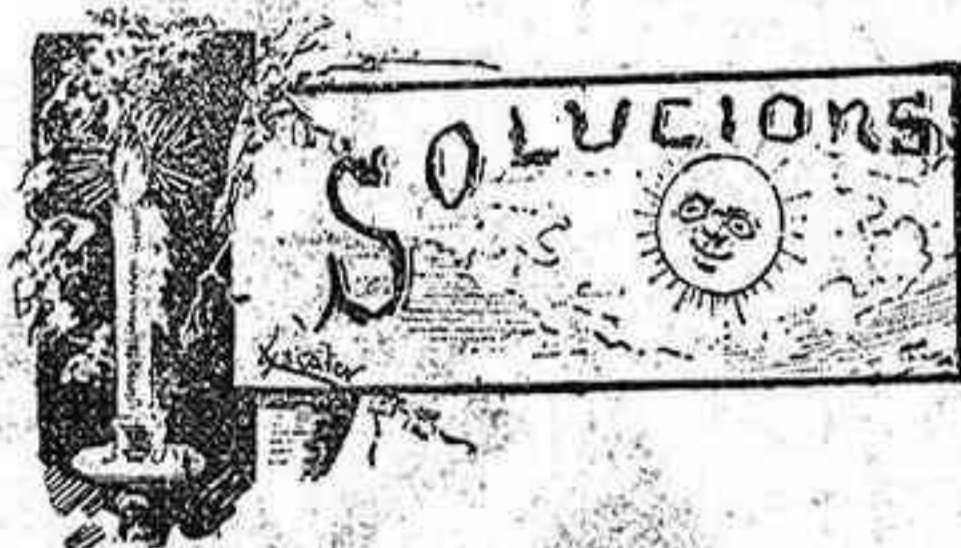
Un pagés que ab ell anava que va venir de Calaf, li feu beure per calmarlo creyent seria aygua-naf, una ampolla tota plena d' aquéllas que hi ha en molts llochs que sols están preparadas per un cas que hi hagi foch.

ANAGRAMA-EPITAFI

Aquí descansan tot ossos dels tiberis y banquetes que s' han fet á Barcelona durant aquest any present.

Un de tot ne va quedar que 'l guarda l' Ajuntament y aquest serà 'l que nosaltres... Requiescat in pace, amen.

J. STARAMSA

Á LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR

XARADÁ I.—Miquela.

Id. II.—Notari.

MUDANSA.—Rifa-Rita.

LOGOGRIFO NUMERICH.—Victor.

Circo.

Vico.

Tro.

Vi.

R.

GEROGLIFICH.—Sota lo cap lo coll.

D' ULTRA-TOMBA

